

Sygn. akt IV U 498/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Wojtczuk

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania G. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 11 maja 2016 r. (Nr (...))

w sprawie G. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonej G. D. przysługuje prawo do emerytury od dnia 1 maja 2016 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz G. D. kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 498/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 maja 2016r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił G. D. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczona nie udowodniła, iż do dnia 1 stycznia 1999 r. osiągnęła 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja k. 8 akt emerytalnych).

Odwołanie od w/w decyzji złożyła G. D. wnosząc o zmianę powyższej decyzji i ustalenie ubezpieczonej prawa do emerytury. Wnioskodawczyni domagała się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. w okresie od 1 czerwca 1995 r. do 31.12.1998 r. Wyjaśniono, że w powyższym okresie ubezpieczona pracowała jako operator pras i jej praca polegała na tłoczeniu na tłoczeniu w metalu za pomocą maszyny zwanej prasą, elementów do części samochodowych. Dodane w angażu do tego stanowiska stanowisko „zgrzewacz” służyło jedynie zapewnieniu pracy na zgrzewarkach na wypadek konieczności zapewnienia zastępstwa.

Podkreślono, że zarówno praca operatora pras, jak i praca zgrzewacza stanowią prace zaliczane do wykonywanych w szczególnych warunkach i ujęte w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (odwołanie k. 1-4 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację dotyczącą braku wymaganego przepisami stażu pracy w szczególnych warunkach zawartą w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 5-7).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona **G. D.** w dniu (...)r.. ukończyła 55-ty rok życia. W dniu 4 maja 2016 r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury.

Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999r. okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 24 lat, 2 miesięcy i 20 dni, w tym 20 lat, 4 miesiące i 29 dni okresów składkowych oraz 3 lata, 9 miesięcy i 21 dni okresów nieskładkowych. Do stażu pracy w szczególnych warunkach zaliczono łączny okres wynoszący 14 lat, 2 miesiące i 28 dni jako zatrudnienie w (...) w S. w okresach: 16.05.1977-15.10.1982, 16.10.1984-19.12.1985, 01.07.1987-31.05.1995 r. Jako pracy w szczególnych warunkach nie uwzględniono okresu zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy od 1.06.1995r. do 31.07.2000r., gdyż w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach zakład pracy wykazał, że ubezpieczona wykonywała prace określone pod poz. 45 działu III i pod poz. 12 działu XIV rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. tj. na stanowisku „operatora pras – zgrzewacza” (decyzja z 11.05.2016 r. k. 8 akt emerytalnych).

W spornym okresie od 1 czerwca 1995 r. do 31.07.2000 r. G. D. była zatrudniona w Fabryce (...) w W. Zakładzie Produkcji (...) w S. (następnie (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku zgrzewacz – operator pras (angaż k. 95 cz. B akt osobowych), ale faktycznie wykonywała pracę na tłoczni jako operator pras.

W okresie od 8.11.1996 r. do 07.05.1997 r. została przeniesiona do pracy lekkiej z ograniczeniem dźwigania powyżej 3 kg polegającej na sortowaniu detali i wykonywaniu prac porządkowych (k.97-106 cz. B akt osobowych). Od 8 maja 1997 r. ubezpieczona wróciła na stanowisko operatora pras i pracowała na tym stanowisku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy do 31.12.1998 r. Ubezpieczona faktycznie w okresie od 1 czerwca 1995 r. do 31.12.1998 r. (poza okresem od 8.11.1996 r. do 07.05.1997 r.) wykonywała pracę operatora pras na wydziale „W-3”, a później „W-2”, która polegała na tłoczeniu z blachy o różnej grubości podzespołów do samochodów osobowych takich jak (...). Na stanowisko operatora pras ze stanowiska zgrzewacza ubezpieczona została przeniesiona od 1 czerwca 1995 r. i było to związane z zakończeniem produkcji P.. W powyższym okresie mimo podwójnego angażu ubezpieczona nie wykonywał już pracy na stanowisku zgrzewacza (zeznania świadków: T. R. k. 25v-26, M. W. k. 26, J. S. k. 26-26v, zeznania ubezpieczonej k. 26v).

Ubezpieczona nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (oświadczenie zawarte we wniosku k. 2 akt emerytalnych – okoliczność niesporna).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej G. D. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili

do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl powołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 20 lat kobieta), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Jedyną kwestią sporną w niniejszej sprawie była okoliczność, czy ubezpieczona na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Poza sporem pozostawało, że ubezpieczona osiągnęła wymagany ustawą wiek w dniu 2.11.2011 r., nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz spełniła przesłankę „ogólnego” stażu pracy, wykazując 24 lata, 2 miesiące i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Do stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy zaliczył ubezpieczonej staż w wymiarze 14 lat, 2 miesięcy i 28 dni jako okres zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w S. do dnia 31 maja 1995 r. uwzględniając okresy zatrudnienia w w/w zakładzie pracy ujęte w przedłożonych przez wnioskodawczynię świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił natomiast uwzględnienia jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy od 1 czerwca 1995 r. do 31 grudnia 1998r., wskazując, że nazwa stanowiska „operator pras – zgrzewacz” składa się z dwóch stanowisk pracy wymienionych w powołanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., tylko zamieszczonych w różnych działach zarządzenia resortowego i w związku z tym prace te nie mogą być uznane jako wykonywane w szczególnych warunkach.

Z powyższym stanowiskiem organu rentowego nie można się zgodzić. Sąd opierając się na spójnych zeznaniach świadków i ubezpieczonej – ustalił, że G. D. faktycznie od 1 czerwca 1995 r. do 31.12.1998 r. (poza okresem oddelegowania do pracy przy sortowaniu detali i prac porządkowych od 8.11.1996 r. do 07.05.1997 r.) wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę na stanowisku operatora pras na tłoczni. Praca na powyższym stanowisku odpowiada rodzajowo pracy określonej w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i została ujęta w wykazie A, dziale III, poz. 45 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów jako obsługa agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi. Od 1 czerwca 1995 r. ubezpieczona nie łączyła pracy na stanowisku operatora pras ze stanowiskiem zgrzewacza, chociaż i praca na tym drugim stanowisku jest również pracą w warunkach szczególnych. Charakter faktycznie wykonywanej pracy przez ubezpieczoną został udowodniony zeznaniami świadków, którzy zostali przesłuchani w niniejszej sprawie i których zeznania Sąd obdarzył wiarygodnością w całości. Świadkowie pracowali razem z ubezpieczoną i konsekwentnie twierdzili, że od 1 czerwca 1995 r. ubezpieczona faktycznie pracowała tylko na stanowisku operatora pras.

Nie budzi zatem wątpliwości Sądu, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 1.06.1995 r. do 7.11.1996 r. (1 rok, 6 miesięcy i 6 dni) i od 8.05.1997 r. do 31.12.1998 r. (1 rok, 7 miesięcy i 22 dni) ubezpieczona wykonywała wyłącznie pracę operatora pras, którą należy zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach.

Już tylko na marginesie należy wskazać, że przepisy powołanego rozporządzenia Rady Ministrów nie wymagają, żeby praca w warunkach szczególnych była wykonywana na jednym stanowisku pracy. Możliwe jest zatem łączenie w przebiegu dniówki prac o różnym charakterze polegające na wykonywaniu nie jednego, lecz kilku rodzajów prac w

szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie. Wykonywanie równocześnie pracy – w ramach pełnego wymiaru czasu pracy - na dwóch różnych stanowiskach, na których zatrudnienie zaliczane jest do prac w szczególnych warunkach także podlega uwzględnieniu przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Niemniej jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca łączenie przez ubezpieczoną różnych rodzajów prac w ramach dziennego wymiaru czasu pracy, gdyż w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała wyłącznie pracę przy prasach do tłoczenia metalowych podzespołów do samochodów osobowych.

Po doliczeniu okresów od 1.06.1995 r. do 7.11.1996 r. (1 rok, 6 miesięcy i 6 dni) i od 8.05.1997 r. do 31.12.1998 r. (1 rok, 7 miesięcy i 22 dni) do stażu pracy w szczególnych warunkach dotychczas uwzględnionego przez organ rentowy w wymiarze 14 lat, 2 miesiące i 28 dni, ubezpieczona na dzień 1 stycznia 1999r. wykazała ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a tym samym spełniła wszystkie przesłanki do przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Stosownie do treści art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 1 maja 2016 r. tj. od miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła wniosek. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 r. poz. 1800) w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2016 r. poz. 1668).